

ACHTERGROND

TON VEEN nd.nl/buitenland BEELD TON VEEN

Armoede geen reden voor adoptie

Karin van den Bosch helpt weeskinderen en vondelingen in Ethiopië. 'Een kindertehuis met stapelbedjes waar honderden kinderen wonen, was mijn grootste nachtmerrie.'

In Shire, een stadje in het uiterste noorden van Ethiopië, leidt Karin van den Bosch het kinderdorp Grace Village. Niet het bekende Afrikaanse weeshuis met stapelbedjes, maar met kleine wooneenheden, geleid door een 'moeder'. Een vorm die een tegenwicht biedt tegen buitenlandse adoptie.

► AKSUM

Vijftien jaar geleden had Karin van den Bosch haar meisjesdroom gerealiseerd. 'Ik had mijn opleiding afgemaakt, was verpleegkundige geworden en had de leeftijd van huisje-boompje-beestje bereikt. Toen drong de vraag zich op: Is dit het nu, wat is het plan van God met mijn leven?' Karin bezocht Ethiopië: 'Het was de beroerste reis van mijn leven, alles wat mis kon gaan, ging mis. Ik had alle reden om te zeggen: Afrika is niks voor mij.'

Toch kwam Karin als verpleegkundige terecht in het noordelijke stadje Shire. Na vijf jaar kwam het verzoek van de overheid iets te doen met de vondelingen die regelmatig werden aangetroffen. Van den Bosch stapte er in, maar het werk breidde zo uit dat al snel plannen werden ontwikkeld om een kinderdorp in het leven te roepen, ondersteund door de Nederlandse stichting Bridge to Light.

Het kinderdorp, geopend in 2005, kreeg de naam Grace Village. 'Mijn visie was een thuis te bieden aan weeskinderen en vondelingetjes. Mijn grootste nachtmerrie was: een kindertehuis met stapelbedjes waar honderden kinderen wonen. We willen zo veel mogelijk een gezinnetje vormen voor de kinderen. Zeven eenheden van elk vijf kinderen, jongens en meisjes samen, baby's maar ook oudere kinderen, met een huismoeder. Ze kopen zelf boodschappen op de markt, hebben een eigen keuken en woonkamer.'

De kinderen groeien op in hun eigen taal en cultuur. 'Daar moet je je als buitenlander niet te veel mee bemoeien', zegt Van den Bosch. Een Ethiopische supervisor verzorgt de begeleiding van de 'moeders'. Als er psychische problemen zijn, bijvoorbeeld depressiviteit, is er een psychiater, ook een Ethiopier, die met het kind komt praten en zo nodig medicijnen geeft.

Wat doet u als kinderen bij het ouder worden depressieve klachten krijgen?

'De kinderen in Grace Village hebben vaak een problematische achtergrond. Het zijn kinderen die niet gewenst zijn, te vondeling zijn gelegd, op een vuilnisbelt zijn gevonden, verlaten zijn. Als ze klein zijn, hebben ze dat niet door, maar later op school horen ze vriendjes praten over hun ouders. Dan komen de vragen: Waar kom ik vandaan? Wie is mijn familie? Waarom wil mijn familie me niet meer hebben? Kinderen worden baldadig of trekken zich terug en worden depressief.'

informatie

'Vijf van de dertig kinderen hebben psychiatrische hulp nodig, of slikken medicijnen, gelukkig vaak tijdelijk. We kunnen professionele hulp bieden, er is een psychiater die met ze praat en persoonlijke aandacht geeft. Probleem is dat je de vragen van het kind lang niet altijd kan beantwoorden. Dit is voor ons een goede reden om te proberen meer informatie te krijgen over de familie en deze zo mogelijk op te zoeken, want op een gegeven moment gaat de vraag van het kind komen.'

U wilt graag dat kinderen weer teruggaan naar hun familie?

'Ja, absoluut, daar werken we de laatste jaren heel gericht aan! We dachten dat het wel heel

Karin van den Bosch met drie kinderen die net uit school komen: de 12-jarige Lydia (l.) kwam als vondelingetje van 1 jaar in Grace Village. Dawit woont al vanaf zijn geboorte in het kinderdorp in de Ethiopische stad Shire. Henoc (r.), die als 5-jarig straatjochie arriveerde, is nu een scholier van 18 jaar.

moezaam zou worden, maar het is zo succesvol gebleken dat per jaar ongeveer twintig kinderen teruggaan, naar de ouders of naar familie. In 99 procent van de gevallen gaat dit goed. We doen ons werk in Grace Village met alle liefde van ons hart, de kinderen zien er verzorgd uit, ze krijgen liefde en aandacht, maar als het gaat om hechting moet je echt bij de ouders zijn. Hoe jonger het kind is, hoe beter het is. Kijk, het is natuurlijk niet zo dat we zeggen: Alsjeblieft, hier heb je je kind terug, zoek het zelf maar uit. We sluiten een driejarige overeenkomst met het gezin of de familie. Elk kwartaal bezoekt een ervaren maatschappelijk werker het gezin en de school. Ook financieel ondersteunen we de familie zo nodig. Na drie jaar is het begeleidingstraject afgesloten en evalueren we. Gaat het goed, dan bouwen we

BRUG NAAR HET LICHT

De relatief onbekende organisaties Bridge to Light (Nederland) en Abraham's Oasis (Ethiopië) ondersteunen het werk van Karin van den Bosch. Binnenkort zal een project met straatkinderen van start gaan. Daarnaast is gevraagd te helpen om 1700 schoolkinderen in een afgelegen gebied energierijk voedsel te geven om de gevolgen van hongersnood tegen te gaan. Ook is Grace Village gevraagd kinderen op te vangen van ouders die in de gevangenis zitten.

de bezoeken langzamerhand af, om te voorkomen dat de gezinnen afhankelijk worden van hulp en de hand gaan ophouden, of gaan klagen.'

Wat vindt u van buitenlandse adoptie?

Bedachtzaam: 'Ik sta daar niet achter. Baby'tjes zijn heel lief en leuk, maar ze worden groot en krijgen geheide problemen. Als ze dan in Nederland zijn en hun cultuur ook nog kwijt zijn, en hun taal ... dat is niet goed. Als een kind familie heeft, hoort het kind daar te zijn. Vrijwel alle kinderen hebben familie, hoe dan ook.' 'Armoede is vaak ten onrechte als reden gebruikt voor adoptie; volgens mij is armoede geen reden om een kind van de familie weg te halen en de bloedband af te nemen. Dat gebeurt in Nederland toch ook niet. Het is een bedrediging van Ethiopië en de mensen hier: alsof arme mensen geen liefde aan hun kinderen kunnen geven. Onze kinderen gaan terug naar hun arme familie. We ondersteunen die familie en we zien gelukkige kinderen, ook al zijn ze een stuk slechter gekleed dan in Grace Village en zien ze er een stuk vierzer uit. De kinderen bouwen een bestaan op in hun eigen cultuur. Dan praat ik nog niet over adoptie als big business en corruptie. Je kan beter 50 euro per maand geven zodat het kind kan opgroeien in de eigen cultuur.'

U bent de enige Nederlandse vrouw in deze omgeving. Wat beweegt u?

'Ik was dit helemaal niet van plan, maar ik weet dat ik hier op de plaats ben waar God me wil hebben. Het is een bemoeiding als je kinderen uit een slechte situatie ziet binnenkomen en je iets voor hen kan betekenen, zodat ze uiteindelijk weer terug kunnen naar hun familie, althans dat hoop je. Zo niet, dan kan je hun blijvend zorg en begeleiding geven. Met beide opties kan ik alleen maar blij worden. Ik werk met hart en ziel. Het is bijzonder de kinderen te laten zien dat God hun Vader is die van ze houdt en er altijd voor ze is, ook als ze geen aardse vader en moeder hebben.'

'God heeft me ook altijd door crisissituaties heen geholpen. Ooit maakten we mee dat een van de kinderen die bij mij in huis woont, seksueel werd misbruikt door een werkster. Ik ben zo enorm kwaad geweest. Waarom liet God dit toe? Maar God is zo groot, die is boven alles. Ik heb geen recht om boos op God te zijn. Wel heb ik het recht om boos op de duivel te zijn, die probeert het werk van God te laten instorten. Ik ben naar buiten gelopen, met mijn vuist naar de hemel, en gezegd: "Jij satan, je denkt toch niet dat je het werk van God kapot kan maken?" Nadat ik tot rust was gekomen, ben ik gaan zitten en heb ik gebeden: Heer, ik beloof U dat ik nooit naar het waarom zal gaan zoeken van dingen, dat ik nooit zal vragen waarom U dingen toelaat. Ik krijg nooit antwoord op alles wat ik in het leven van de kinderen zie. Maar ik zal God vertrouwen dat uit dingen die gebeuren, Hij iets goeds zal brengen.' <